

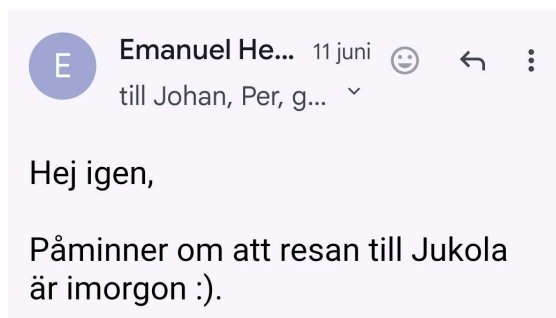
Jukola 2026 - Ett regnigt äventyr i de finska skogarna

I vanlig ordning samlades ett taggat gäng LOK:are på LOK-gårdens parkering inför avfärd med storbuss rattad av busschaufförernas busschaufför Mats. Den här gången skulle bussen åka mot Viking-hamnen i Stockholm för att sedan ta oss till Jukola i Finland. Men först - upphämtning av fler LOK:are och Roxare vid A-huset. Den oinsatte skulle kunna tro att det inte finns så mycket att nämna om en bussresa till Stockholm, men när LOK ska till Jukola har det visat sig att allt kan hända.

Till exempel saknades Oskar vid förra årets avfärd. Han hade tagit fel på veckorna och trodde att vi skulle åka en vecka senare. På 15 minuter packade han och meddelade chefen att det "kommit upp en grej", kastade sig i bilen och var ikapp bussen vid Nyköping. Reseledare Emanuel hade inför årets resa försökt riskminimera och skickade ut ett tydligt mejl dagen innan avfärd. När bussen svängde in vid universitetet stod Oskar redo. Många andades ut. Bussen fylldes och rullade vidare.

En bussrockad senare var vi äntligen på väg. Oskar var med och fem tomma platser till de som skulle ansluta i Stockholm. Nu kunde resan börja på riktigt.

Förtydligande angående avresedag.

Faktum var att bussen fylldes så pass att det inte fanns en enda ledig plats över. *Hmm, men vi har ju ytterligare fem personer som ansluter i Stockholm?* Det visade sig att vi fått fel buss. Så lagom när vi kommit ut på E4:an svängde vi av E4:an och styrde mot Stångåbuss bussdepå i hopp om att det eventuellt skulle finnas en större buss vi kunde byta till. Det fanns det. Phuh.

Byte av buss.

Viking Glory stod redo när vi rullade in i hamnen för att ta oss vidare till Åbo. En oväntad god pizza intogs innan det var dags att sova. Lite väl tidigt ringde sedan klockan för att äta

frukostbuffé och stiga i land i Finland. Direkt på bussen igen och nu åkte vi mot Kotka i sydöstra delen av Finland. Ungefär fem kilometer innan arenan möttes vi av en bilkö som rörde sig ungefär inte alls. Vår extra marginal till damstarten åts snabbt upp i kön och läget blev allt mer stressigt. Men just som Pelle hade funderat på att gå i förväg och hämta ut lagkuverten då även han "kan hålla högre tempo än detta", släppte kön och vi kunde rulla vidare, nästan hela vägen fram till våra militärtält.

Militärtälten var uppställda i skogen bredvid Kotka flygfält.

För oss som kollat väderleksprognosen inför resan fanns det frågetecken kring när det utlovade vädret skulle komma. Men vi behövde inte vänta länge. Sekunden vi klev av bussen började regnet. Väderleksapparna hade lovat regn, regn och ösregn. Själv hade jag i ren skräck gått och köpt mig en ny regnjacka fyra timmar innan avfärd.

På Jukola och Venla behöver förstasträckslöparna infinna sig i startfällan ungefär 45 minuter innan start eftersom det är så många lag (~1800 respektive 1500). Det var i det omnämnda vädret ingen fantastisk upplevelse för förstasträckstjejerna som trots bilkön hunnit till starten med god marginal. Klockan 13.30 på lördagen gick Venlastarten efter lite förvirring. Cirka 15 sekunder innan "startskottet" gick strömmen på hela arenan, så varken speaker eller grafik fungerade. Ni som varit med förr vet att startskottet på Jukola och Venla är något som brukar tas seriöst. Det kan vara ett kanonskott som hörs halvvägs till Sverige. Årets startskott var någon form av ångdriven tuta, men ångtrycket hade till följd av strömavbrottet minskats så istället för ett rejält tjut var det mer en svag flämtning.

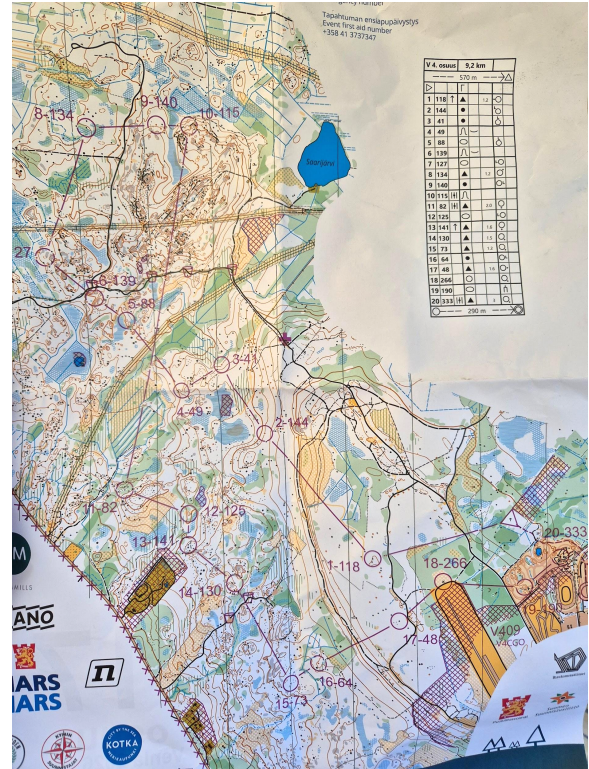

Starttutan.

Det var svårt att se så värst mycket av Venlastarten för alla paraplyer.

Terrängen i Kotka var platt och bitvis detaljfattig, bitvis stenigt och mer svårlopt. Det gällde att ha koll på riktningen och läsa på de detaljer som fanns att läsa på. Precis min typ av orientering! Riktigt roligt från start till slut (med undantag för ett hav av sly under kraftledningen till 11:an där jag funderade på vad jag höll på med).

Min bana, Venla sträcka 4.

Det var en terräng som passade oss Linköpingsbor och många sprang fina lopp. Förstalaget gjorde det riktigt bra och slutade på 38:e plats, vilket jag tror är LOK:s bästa placering på många år. Mitt lag bestående av Maja, Sigrid, Märta och mig själv presterade också bra. Vi kom efteråt fram till att vi hade nästan exakt samma lag förra året, då jag, Maja och Sigrid sprang samma sträckor i samma ordning. Då var vi 217 och nu blev vi 156:a. Nästa år går vi för topp 100!

Maja, Sigrid, Märta och jag.

Till Jukola och Venla hör att man bastar i de bastutält arrangören ställt upp. Med det regniga vädret har bastun aldrig varit så uppskattad som i år. I anslutning till duschen hade arrangören också anlagt en badsjö (?!), där antalet nyttjande nog kan räknas på en hand.

Jukolastarten.

Årets Jukola-portal.

Mörkret anlände och herrarna började göra sig redo inför start. Regnet tilltog och för många väntade en tuff natt. Inte minst för några av oss i damernas militärtält. Jag vaknade när det regnade som mest och hörde ett droppande ljud. I skenet av min lilla pannlampa såg jag en tunn vattenkanal som rann längs tältduken och rakt ovanför mina ben övergick kanalen till vattendroppar som seglade ned på min sovsäck. Tur att jag hade köpt en ny regnjacka! Den fick agera droppskydd och jag kunde sova vidare. På andra sidan av militärtältet fick tjejerna hantera andra utmaningar - myror. Både Hanna och Joline vaknade med sovsäckarna fyllda med myror.

LOK-grabbarna kämpade sig igenom natten och på söndagsmorgonen stod vi med tre godkända lag. Sedan kom solen fram, torkade våra blöta tält och man fick äntligen sätta på sig något annat än regnkläder.

Jukola är ett helt fantastiskt arrangemang och helt klart en av årets höjdpunkter. Arrangören beräknade att det var 40 000 besökare, varav 20 000 löpare på arenan under helgen. Det säger något om storleken. I Finland finns en utbredd tradition av att springa Jukola. Det innebär att nybörjare, gubbar i stövlar och tanter med matsäck också ger sig ut på de långa banorna och det skapar en stämning utöver det vanliga.

Så, se till att hänga med nästa år! Även med ösregn och lera upp till knäna så lovar jag att det blir en fantastisk upplevelse!

Två tummar upp för de finländska skogarna!

Tove Ekström